

ת"פ 62459/01/19 - מדינת ישראל נגד מתתיהו יניב מריאן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 62459-01-19 מדינת ישראל נ' מריאן

בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ הגב' אורה סטוקר, מתמחה, פמ"י פלילי המאשימה

נגד

מתתיהו יניב מריאן

ע"י ב"כ עו"ד עופר אשכנזי ועו"ד מיכל גורן הנאשם

הכרעת דין

אציין בתחילת הדברים, בהתאם להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - **החסד"פ**), כי החלטתי לזכות את הנאשם מן המיוחס לו, וזאת מחמת הספק.

כתב האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **החוק**) ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק.

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 11.9.2016 הגיעו השוטרים אלי בר-לוי (להלן - **המתלונן**) ושוטר נוסף לשיבת רש"י בירושלים על-מנת לבצע צו מעצר שהוצא נגד הנאשם ע"י בית הדין הרבני (להלן - **הצו**). השוטרים הגיעו למקום סמוך לשעה 16:00, אך נוכח העובדה, כי לא מצאו את הנאשם במקום, חזרו כעבור שעה. בשלב זה, הבחין המתלונן בנאשם רץ מכיוון רח' רש"י לכיוון רחוב מתתיהו, כשהוא מסתכל לאחור מספר פעמים במהלך מנוסתו. המתלונן רדף אחרי הנאשם ועצר אותו בהתאם לצו. כשהגיעו הנאשם והמתלונן לתחנה, נכנסו לחדר הסיור על-מנת שהנאשם יוכל לגייס את הערבות אשר נדרש לשלם בהתאם לצו. בשלב מסוים, שאל המתלונן את הנאשם האם גייס את הסכום הנדרש לערבות, ובתגובה החל הנאשם לאיים על המתלונן: **"אתה עוד תראה, אתה תשלם על זה, אם לא אתה אז הילדים שלך ישלמו על זה"**. המתלונן ביקש את הטלפון שהיה בידי הנאשם ומשזה סירב, נטל אותו מידיו. בתגובה קם הנאשם, שהיה כבול באזיקי ידיים, והכה בפניו של המתלונן בסמוך לאזנו השמאלית. לאחר מכן שוב הכה הנאשם את המתלונן בידו השמאלית, ומשך את שרשרת הזהב אשר הייתה על צווארו של המתלונן עד שזו נקרעה. לאחר מכן החל הנאשם להשתולל עם האזיקים בידיו, עד אשר הגיעו שוטרים נוספים אשר סייעו להשתלט עליו ולהושיבו על כסא בחדר. כל זאת, תוך שהנאשם מאיים: **"אני אראה לכם, אני לא מפחד מאף אחד, אתם תראו מי צוחק אחרון"**. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמה למתלונן אדמומיות בקרב אוזן שמאל ובזרוע שמאל, ונקרעה שרשרת הזהב לצווארו.

תשובת הנאשם לאישום וההליך שלפניי

האירוע נשוא כתב האישום התרחש בחודש ספטמבר 2016, כשכתב האישום הוגש בחודש ינואר 2019.

הנאשם כפר במיוחס לו וטען, כי לא ניסה להימלט מהשוטרים בחלק הראשון של האירוע, והוא זה שהותקף על-ידי המתלון ולא להיפך, בחלקו השני של האירוע.

לנוכח הכפירה, בתיק נשמע דיון הוכחות אחד שבו נשמעו העדים ודיון נוסף לצורך סיכומי הצדדים.

רוב המוצגים בתיק הוגשו בהסכמה, ובהם הודעת הנאשם - ת/1; דו"ח פעולה המתעד את חבלותיו של המתלון - ת/2א; צילומי חבלותיו של המתלון והשרשרת הקרועה ודיסק הצילומים - ת/2ב - ת/2ה; צו המעצר מבית הדין הרבני - ת/3; חומרים הנוגעים להעברת תלונת הנאשם למח"ש - ת/4 - 7 ו-נ/1.

בתיק נשמעו שני עדי תביעה - המתלון והגב' זלו אדיסו (להלן - **החוקרת**) ששימשה חוקרת במשטרה בזמן הרלבנטי.

טענות הצדדים

ב"כ המאשימה טענה, כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לספק סביר, בהתבסס על עדותו של המתלון התומכת בכל אחת מעובדות כתב האישום, כשהיא מחוזקת בתמונות החבלות והשרשרת הקרועה, תוצאת האלימות שהפעיל נגדו הנאשם. לטענת הפרקליטה, עדותו של המתלון הייתה אמינה, וגם אם נתגלו סתירות בינה לבין דו"ח הפעולה והודעתו במשטרה, הרי שאינו אינן יורדות לשורש העובדות, והן תוצאה טבעית של חלופ הזמן מקורות האירועים. מלבד זאת, למתלון, שוטר ותיק ומקצועי, אין כל מניע להפליל את הנאשם על לא עוול בכפו. בנוסף היפנתה הפרקליטה לסתירות מהותיות בדברי הנאשם, שאינן מאפשרות לתת אמון בגרסתו. ב"כ המאשימה הסכימה, כי אי-גביית עדויות מהשוטרים שהיו מעורבים בעיקר בחלקו השני של האירוע, מהווה מחדל חקירה, אך אין בו, לבדו, להביא לזיכויו של הנאשם. עוד היפנתה הפרקליטה לעדותה של החוקרת, שלטעמה חיזקה את גרסת המתלון.

ב"כ הנאשם טען מנגד, כי המדינה לא עמדה בנטל להוכיח מעבר לספק סביר את המיוחס לנאשם בשל הטעמים הבאים:

א. היעדר מהימנות וסתירות בעדותו של המתלון;

ב. מחדלי חקירה הנוגעים לאי רישום דו"חות פעולה ע"י השוטרים המעורבים, בין בשלב המעצר ובין לאחר האירוע האלים בתחנת המשטרה, ואי-גביית הודעות מאותם שוטרים.

בנוסף, טען ב"כ הנאשם לביסוסה של טענת הגנה מן הצדק, מכוח סעיף 149(10) לחסד"פ, בשל היעדר הטיפול מצד מח"ש בתלונתו של הנאשם לאלימות השוטרים כלפיו.

דיון והכרעה

כפי שיבואר להלן מצאתי להעדיף את גרסת הנאשם על-פני גרסתו של המתלונן, הן בשל ההיגיון הרב יותר שבגרסת הנאשם, הן בשל מחדלי חקירה וחוסרים ראייניים משמעותיים שיש בהם לכרסם בגרסת המתלונן.

הדין יחל בעובדות עליהן אין מחלוקת, כפי שעולה מכלל העדויות והחומרים שהוצגו לי:

א. נגד הנאשם הוצא צו מעצר ע"י בית הדין הרבני, שהמתלונן היה אחראי לבצעו, כשסייעו לו שני שוטרים נוספים;

ב. בין המתלונן לנאשם היכרות מוקדמת על רקע דומה, של ביצוע צו או צווי מעצר קודמים (פרו' עמ' 18, ש' 21; עמ' 36, ש' 16-17);

ג. משהבין הנאשם, כי המתלונן מבקש לעצרו בשל הצו, לא התנגד ולא התרחשו אירועים מיוחדים או חריגים וחלק זה של האירוע התאפיין ברוח טובה (פרו' עמ' 12, ש' 6-14; עמ' 36, ש' 22). הנאשם נלקח לניידת, נאזק ואף יכול היה לדבר בטלפון במהלך הנסיעה בניידת, בניסיון להסדיר את תנאי שחרורו (פרו' עמ' 12, ש' 12-13; עמ' 35, ש' 1-3);

ד. בתחנת המשטרה שהה הנאשם בחדר יחד עם המתלונן כשהוא אזוק, והוא ממשיך לבצע שיחות טלפון על-מנת להסדיר את שחרורו (פרו' עמ' 12, ש' 16-19; עמ' 35, ש' 6-7);

ה. בשלב מסוים ובחלוף זמן, ומשלא הוסדרו תנאי השחרור, דרש המתלונן מהנאשם את הטלפון אך זה סירב לתתו. המתלונן השתמש בכוח ליטול את הטלפון מידי הנאשם ואז התפתח האירוע השנוי במחלוקת - אירוע התקיפה והאיומים (פרו' עמ' 12, ש' 17-19; עמ' 35, ש' 6-7);

ו. במהלך אירוע זה חשו לחדר מספר שוטרים שהיו מעורבים אף הם באירוע תוך הפעלת כוח כלפי הנאשם (פרו' עמ' 12, ש' 26; עמ' 35, ש' 12-14);

ז. בתיק החקירה אין מזכרים, דו"חות פעולה והודעות של השוטרים האחרים שהיו מעורבים בכל שלב משלבי הטיפול בעניינו של הנאשם - החל משלב האיתור והמעצר מכוח הצו, דרך המעצר וההבאה לתחנת המשטרה והאירועים שהתרחשו בה - מלבד אלו של המתלונן ושל החוקרת.

יוצא, אפוא, כי נותר לברר מה אירע בחדר בתחנת המשטרה, לאחר שהמתלונן נטל בכוח את הטלפון מהנאשם.

האירוע בחדר שבתחנת המשטרה

המאשימה מתבססת על גרסת המתלונן, אשר מסר בעדותו לפני כך:

"הוא [הנאשם] המשיך לנסות לארגן בטלפון את השחרור אני תמיד נותן לכל העצורים. ברגע ששאלתי אותו אם הצליח לארגן אמר שלא אין לו כסף וזה כבר היה אחרי הרבה זמן שדיבר בטלפון בערך שעה. לפי הנוהל לוקחים את הטלפון של העצור, ביקשתי את הטלפון ולא הסכים. **קמתי מהכיסא הוא ישב**

בכיסא לקחתי אותו מהניד [צריך להיות - מהיד] (מדגים ביד ימין וסוגר עם כף היד) אז הוא כאילו השתגע, קם והתחיל לאיים ולצעוק ואני אראה לך ולילדים שלך, אם לא אתה לילדים שלך אני יראה. כל מיני דברים כאלה אלי ונגד הילדים שלי. אז תוך כדי שהוא כבול באזיקים בידיים מקדימה, עם האזיקים שזה כלי נשק לכל דבר, נתן לי מכה בצד שמאל של הפנים פעם אחת ביד ופעם אחת באזור האוזן השמאלית (מדגים בשתי ידיו), שם לכיוון הגרון ותוך כדי גם השרשרת הזאת נקרעה תוך כדי ניסיתי לדחוף אותו מעלי לתפוס לו את הידיים ולדחוף לכיסא להושיב אותו, הוא התחיל לצאת מהחדר, הוא גם גבוה ממני וחזק ממני ולא יכולתי לעצור אותו, התחיל לצאת. שוטרים אחרים במסדרון שמעו צעקות ויצאו ועזרו לי דחפנו בחזרה לחדר והושבנו אותו על הכיסא. בשלב הזה נדמה לי שהיו עוד 3-4 שוטרים" (פרו' עמ' 12, ש' 16-26).

כשעומת המתלונן עם טענת הנאשם שהוא זה שתקף את הנאשם ולא להיפך אמר:

"תוך כדי שתקף אותי, דחפתי אותו ותפסתי לו את הידיים וניסיתי להושיב אותו בחזרה (מדגים תנועה מימין לשמאל בשתי ידיו באלכסון). הוא ניסה לצאת ניסיתי להדוף אותו חזרה, הוא גדול וחזק" (פרו' עמ' 13, ש' 30-31).

בכל הנוגע לבואם של השוטרים הנוספים לחדר אמר המתלונן:

"אמרתי שבא שוטרים, הוא כבר התחיל ללכת מהחדר, עזרו לי להחזיר אותו" (פרו' עמ' 14, ש' 5).

בחקירתו הנגדית ציין המתלונן כך:

"לקחתי לו [את הטלפון] בכח מהיד. משכתי לו" (פרו' עמ' 20, ש' 6).

ועוד:

"ש. קודם כל התעמתתם גופנית וצעקות?
ת. כן זה היה לפני 3 שנים, לא יכול להגיד מי צעק ומה. מניח שהיו צעקות.
ש.ת. באו שוטרים אחרי כמה דקות.
ש.ת. כן הצליח לצאת מהחדר עם האזיקים ודחף אותי מהדחיפות שלו הצליח לצאת, צעקתי אני מניח" (פרו' עמ' 20, ש' 22-27).

לעומתו, מסר הנאשם בעדותו לפני כן:

"הגענו לתחנת המשטרה השוטרים יוסי ויהודה נפרדו מאלי [המתלונן], שהתלווה אלי איפה חדר סויר והם הלכו. אני עדיין בטלפון מנסה להשיג כסף מהמשפחה. אז הוא ביקש ממני את הטלפון אציין שלפני כן נאזקתי בידיים וברגליים בנסיעה עצמה והוא בעצמו אזק אותי למרות שאמר שלא היו לו אזיקים. נאזקתי לפני הנסיעה. הוא ביקש את הטלפון, לא רציתי להיעצר, הוא לקח את זה בחזקה. אני עצור, לא נתתי לו את זה כי דיברתי בטלפון. אז הוא דיבר איתי בידיים, תפס אותי מנער אותי

(מדגים תפיסת דש הבגד) אמרתי לו שאסור לו להרים עלי ידיים אני לא מתנגד. הוא התחיל לדברי איתי דברים מלוכלכים, הכל על המאפיינים החרדיים שלי. לא עניתי לו והוא התחיל לתקוף יותר חזק פיזית, צעקתי עליו בקול רם, הוא סגר את החלונות והדלת והתחיל להרים עלי ידיים, נתן לי בוקס לבטן ובוקס לפנים. אני אזוק ופחדתי ליפול יכולתי לשבור ראש או צלעות נתפסתי בבן אדם הוא דוחף אותי בכוונה כדי שאני אפול. הרמתי צעקות חזקות השוטרים באו בגלל שצעקתי לא בגלל שביקש עזרה, פחדתי לזוז שאני לא אפול ולא זזתי מהחדר, עמדתי. באו 3 שוטרים ובמקום לעזור לי הם תקפו אותי, הוא ניצל את זה וגם תקף אותי ארבעתם תקפו אותי..." (פרו' עמ' 35, ש' 14-2).

בהמשך ציין בחקירתו הנגדית:

"ש. רק כשהייתם לבד תקף אותך?
ת. **תקיפה ראשונה תקף אותי עם הפלאפון היינו לבד.** כשנכנסו ויצאו שוטרים לא עשה את זה.
ש. צעקתי צעקות ואז נכנסו שוטרים. היה צריך לעזור למי שמוחק.
ש. אתה אומר שהשוטרים שבאו תקפו אותי במקום לעזור לי וגם הוא תקף.
ת. כשבאו מבחוץ הם תקפו, הוא בעצמו אמר שהייתה מהומה ואז השוטרים נכנסו, הם נכנסו כתוצאה מהצעקות שלי וגם הרביצו לי." (פרו' עמ' 37, ש' 9-5).

כשנשאל הנאשם, מדוע דווקא אירוע זה היה שונה מאירועים אחרים בהם הכיר את המתלונן מתוקף תפקידו השיב:

"ש.ת. לא היה שום דבר מיוחד בעבר.
ש. ביום האירוע היה משהו מיוחד.
ת. חטפתי מכות.
ש. לפני כן קרה משהו.
ת. לא.
ש. היית רגוע כשלקח אותך לתחנה?
ת. כן. הוא אמר את זה בעצמו, נכנסתי לא ברחתי, לא רצתי. כל זמן שהדברים זורמים אין בעיה. כשאני חוטף מכות על כלום זה מקומם." (פרו' עמ' 36, ש' 23-14)

אציין, כי לא מצאתי סתירות בולטות בין הודעת הנאשם במשטרה ת/1 לבין עדותו לפניי.

מדוע יש להעדיף את גרסת הנאשם על-פני גרסת המתלונן?

העולה מהמובאות שצוטטו לעיל מחייב את המסקנות הבאות:

א. הנאשם שוחח בטלפון בניסיון לעמוד בתנאי הערובה שנקבעו משלב הנסיעה בניידת והמשך בתחנת המשטרה, וזאת במשך כשעה;

ב. המתלונן דרש מהנאשם למסור את הטלפון בחלוף זמן של כשעה והנאשם סירב לעשות זאת;

ג. בתגובה, המתלון נטל בכוח את הטלפון מהנאשם ואז התפתח דין ודברים הכולל צעקות, דחיפות ומכות הדדיות.

ראשית, ניתן להצביע על כך שתחילת האירוע האלים היתה בעקבות השימוש בכוח מצד המתלון עת נטל בכוח את הטלפון מידי הנאשם. אמנם, הנאשם הודה כי סירב לתת למתלון את הטלפון למרות שנדרש לכך כדין, ובכך לכאורה, הפריע לשוטר במילוי תפקידו (סעיף 275 לחוק) ופעל שלא כשורה. אלא שלטעמי, פעולת המתלון היא זו שלא הייתה במקומה, ולא היה בה צורך, וניתן היה לגלות אורך רוח ולנהוג בנאשם ללא שימוש בכוח. יש משמעות בעיניי לכך שהפעולה בוצעה למרות שהנאשם אזוק ונמצא בתוך חדר בתוך תחנת המשטרה. ממד זה מדגיש את חוסר נחיצות הפעולה, ומעורר שאלה לגבי אופן הפעלת שיקול הדעת מצד המתלון.

שנית, אותו שימוש בכוח, הוא ששימש את ה"נפץ" לתגובה המתלהמת מצד הנאשם, כאשר שני הצדדים מסרו, כי היו ביניהם חילופי עלבונות וצעקות. זאת ועוד, בנסיבות בהן המתלון נטל את הטלפון בכוח מן הנאשם, מסתבר יותר בעיניי, כי הנאשם הפעיל כוח מצדו כתגובה אינסטינקטיבית וכסוג של מגננה מיידית. מאותו טעם של חילופים הדדיים, אין מקום לייחס לדברי המתלון תוכן של איומים על-פי דרישות סעיף 192 לחוק.

שלישית, נושא ששב ועלה בעדויות הצדדים הוא ההבדל הגופני שבין המתלון לבין הנאשם. הנאשם גבוה ורחב מן המתלון, שהוא צנום יחסית. בהקשר זה ציין המתלון, כי למרות שהנאשם היה אזוק, הוא השתמש באזיקים כנשק וכדי לפגוע בו, לרבות ניסיון לפגוע בצווארו. הנאשם טען מנגד, כי משום שהיה אזוק, היה מוגבל בתנועותיו ואף חשש ליפול מאובדן שיווי משקל, לאחר שהמתלון הלם בו ודחף אותו. המתלון טען, כי הנאשם קם וניסה לצאת מהחדר, בעוד שהנאשם הכחיש זאת וטען שאכן עמד, אך לא ניסה לצאת מהחדר, והשוטרים שנכנסו לחדר, הגיעו בשל צעקותיו שלו, ולא בשל צעקות המתלון. לטעמי, גרסת הנאשם הגיונית יותר - אין מחלוקת, כי האירוע החל כשהשניים ישובים זה בסמוך לזה כשהנאשם אזוק. מכאן, שחופש התנועה שלו היה מוגבל בהרבה משל המתלון. כאמור, המתלון הוא שהחל במגע פיזי לראשונה, כך שהיוזמה וההפתעה באה מצדו. שילוב שני הדברים מחזק לדעתי את גרסת הנאשם, והיא אמינה עלי יותר מגרסת המתלון.

רביעית, שני הצדדים טוענים, כי לשמע הצעקות הגיעו לחדר בין שלושה לארבעה שוטרים שהתערבו בנעשה. אלא, שלמרבה הפליאה, אין בידינו כל חומר חקירה המבוסס על עדויותיהם או דוחותיהם של אותם שוטרים. המתלון אף לא יכול היה לנקוב בשמותיהם של השוטרים, ולא ידע לומר מדוע לא ציין זאת בהודעתו במשטרה או בדו"ח הפעולה שמילא (שלא הוגשו):

"ש. למה לא אמרת את שם השוטרים אז?
ת. עכשיו אני לא זוכר..". (פרו' עמ' 21, ש' 15-16)

...

"לשאלת בית המשפט: אין חולק כי כאשר אמרתי את הדברים מבלי שנשאלתי, לא ציינתי מי עזר לי."
(פרו' עמ' 22, ש' 5).

מדובר בפרט עובדתי **מהותי**, ומחדל החקירה בהקשר זה - אי-הבאת גרסותיהם של השוטרים המעורבים, שעל מעורבותם אין מחלוקת - מהווה בעיניי מחדל חקירה יסודי בהקשר לתיק הנוכחי, ויש בו כדי לפגוע בצורה קשה ביכולת

בירור האמת ובזכותו של הנאשם להליך הוגן.

כבר נקבע כך בעניינם של מחדלי חקירה:

"נקודת המוצא ידועה: 'מטרתה של החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכויו של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו'... יחד עם זאת, 'מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו'... 'השאלה אותה נדרש בית המשפט לבחון היא האם מחדלי החקירה מקימים חשש כי הגנתו של הנאשם קופחה, מכיוון שנוצר לו קושי להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו'... נפקדותו של מחדל החקירה תלויה, אפוא, ב'תשתית הראייתית שהניחה המאשימה ובספיקת אותם מעורר הנאשם, והמסקנות תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין' " [ע"פ 2840/17 **ניאזוב** נ' **מ"י** (מיום 4.9.2018), פסקה 73 לפסק דינו של כב' השופט סולברג].

לכן, בהתחשב בכך שלא נעשה כל מאמץ לברר את טיבו של האירוע עם כלל המעורבים בו - דהיינו, יתר השוטרים שאין מחלוקת שהיו מעורבים בו - אני קובע כי מדובר במחדל מהותי היורד לשורש יכולתו של הנאשם להתגונן, וזוקף מחדל זה לחובת המאשימה באופן שגורע ממידת האמון שניתן לתת בגרסת המתלונן, שכן האחרון לא מסר כל הסבר הגיוני למחדל. מעבר לאמור, גם החוקרת בעדותה לפניי, לא ידעה "בזמן אמת" כי היו עדים לאירוע שבין הנאשם למתלונן:

"ש. ואת יודעת שלמקרה הזה היו לפחות שלושה עדים. נכון?

ת. עדים? לא. עדים למה?

ש. עדים למקרה. עדים שיכולים לאשש או להפריך את הסיפור של השוטר.

ת. לא זכור לי שהיו עדים" (פרו' עמ' 26, ש' 12-15).

תשובה ספונטנית זו של החוקרת לשאלה בחקירה הנגדית מלמדת, כי "בזמן אמת", היא לא שמעה מפי המתלונן דבר על כך ששוטרים אחרים סייעו לו להשתלט על הנאשם. הדבר מקבל אישור בתשובתו של המתלונן במהלך חקירתו הנגדית בעדותו לפניי, כאשר הוא מאשר את הטענה, שלא מסר בהודעתו במשטרה דבר וחצי דבר לגבי מעורבות שוטרים נוספים בהשתלטות על הנאשם (פרו' עמ' 22, ש' 1-3), מבלי שיש לו הסבר לכך. בהקשר זה, אין לבוא בטרונות לחוקרת, שכן שאלותיה למתלונן נבעו מגרסתו שלו.

חמישית, יש להפנות לתהיות העולות גם לגבי חלקו הראשון של האירוע (אירוע ההגעה לישיבה לצורך ביצוע צו המעצר והטענה כי הנאשם ברח), משום שלתהיות אלו, יש השלכה על מידת היכולת לתת משקל מלא לגרסת המתלונן. בהקשר זה תיאר המתלונן, כי הגיע יחד עם שני שוטרים נוספים לישיבה ברח' רש"י בירושלים. שניים מהם נכנסו לישיבה והוא המתין בחוץ. הוא הבחין בנאשם "רץ מהישיבה ובורח" (פרו' עמ' 12, ש' 2-3). כאשר עומת עם גרסת הנאשם, כי לא נמלט ואף לא ידע שהשוטרים נכנסו לישיבה אישר המתלונן, כי אכן לא ראה את הנאשם נמלט מהשוטרים, אלא מדובר במסקנה שהסיק, שכן ראה את הנאשם רץ, אך לא ראה ששני השוטרים האחרים רדפו אחריו (פרו', עמ' 14, ש' 26-32). גם כאן, כמו באירוע התקיפה, לא נרשמו דו"חות פעולה של שני השוטרים שהצטרפו למתלונן, וגם כאן לא ניתן כל הסבר מדוע הדבר לא נעשה. המתלונן גם אישר, כי לא ציין בדו"ח הפעולה שלו כי הנאשם ברח, אלא ציין

ש"רץ" (שם). יוצא, אפוא, כי לגבי שני חלקי האירוע, בהם היו מעורבים שוטרים נוספים, לא נמצא כל תיעוד. יש בכך משום מחדל חקירה, ובהיעדר מענה סביר, יש בכך להחליש את גרסת המתלונן לגבי האירוע כולו.

שישית, אין לראות בצילומי חבלותיו של המתלונן ובצילומי השרשרת שלו משום חיזוק לגרסתו, שכן אין מחלוקת שבין הנאשם למתלונן התגלע אירוע אלים, שקבעתי את אופיו ההדדי. על-כן לא מן הנמנע כי המתלונן אכן נחבל במהלך האירוע והשרשרת שלצווארו אכן נקרעה. אלא שהיה זה תוצאת האירוע ההדדי ואין בעצם קיומם של החבלות והנזק לשרשרת, לחזק דווקא גרסה אחת על פני אחרת.

סיכום

סיכומי של דבר הוא, שיש קושי ממשי לתת משקל לגרסת המתלונן מהטעמים שציינתי לעיל. זאת, יחד עם מחדלי החקירה עליהם הצבעתי, מחייבים את המסקנה, כי אין די בראיות שהביאה המאשימה כדי לבסס את אשמו של הנאשם מעבר לספק סביר, כנדרש בפלילים, ולכן אני מזכה אותו מן המיוחס לו, מחמת הספק.

נוכח מסקנתי, לא נדרשתי לטענות נוספות שהעלו הצדדים.

ניתנה היום, ח' סיוון תש"פ, 31 מאי 2020, במעמד הצדדים.